

året 1958-59 til skatteåret 1960-61 er de skattepligtige indkomster til kommunen i de af afløsningsordningen omfattede omegnskommuner således steget med 23,3 pct. fra 2,7 milliarder kr. til 3,4 milliarder kr., medens de tilsvarende indkomster i centralkommunerne i samme periode kun er steget med 10,4 pct. fra 4,9 milliarder kr. til 5,4 milliarder kr. Dette kunne tale for, at man forhøjede tilsvarene i takt med denne udvikling. Dette ville imidlertid i nogle tilfælde virke uheldigt, fordi visse omegnskommuner i forvejen har en højere beskatning end centralkommunen. . . .

Hvis man skulle regulere afløsningstilsvarene, kan man således ikke uden videre regulere alle kommuners tilsvær på samme måde. Hvis en eventuel regulering skal virke udlignende, må de enkelte kommuners tilsvær reguleres under hensyn til, hvorledes beskatningsforholdene i denne kommune forholder sig til beskatningsforholdene i de andre kommuner i byområdet. En sådan individuel regulering vil blive meget kompliceret og vil foregribe en mere varig løsning. Regeringen har derfor fundet det rigtigst at foreslå afløsningstilsvarene opretholdt uændret.

Forslaget om ændring i lov om erhvervsskattens afløsning m. v. går som nævnt tillige ud på at forlænge fikseringen af udligningsordningen mellem de 3 „gamle“ hovedstadskommuner uændret. Denne ordning, der blev indført i 1937 til erstatning for erhvervsskatten mellem de 3 kommuner, byggede på meget komplicerede sammenlignende beregninger over kommunernes udgifter og indtægter, og loven blev regelmæssigt ændret i takt med de ændringer, der gennem lovgivningen eller på anden måde skete i de 3 kommuners økonomiske vilkår. I forbindelse med den væsentlige omlægning af beskatningsforholdene og byrdefordelingen, der skete i foråret 1959, var det nødvendigt at foretage en fiksering af udligningstilsvarene, idet det måtte anses for udelukket at foretage de ændringer i udligningsloven efter de hidtil gældende principper, der måtte anses for en nødvendig følge af den nye lovgivning. Udligningstilsvarene blev derfor fikseret således, at de i regnskabsåret 1959-60 udgjorde 105 pct. og i regnskabsårene 1960-61 og 1961-62 100 pct. af de for regnskabsåret 1957-58 beregnede tilsværbeløb.

Selv om det ville have været muligt i hovedstadsvoldgiftsretten på forlagsmæssig basis at nå frem til en ændring af beregningsreglerne for udligningstilsvarene efter de hidtil gældende principper, således at fikseringen kunne ophæves fra og med regnskabsåret 1962-63, må det forekomme uhensigtsmæssigt at vende tilbage til disse komplicerede regler på et tidspunkt, hvor man sigter på en mere rationel løsnings af problemerne for hele hovedstadsområdet. Det har derfor forekommet naturligt at forlænge den stedfundne fiksering af udligningstilsvarene på samme måde, som afløsningstilsvarene er foreslået forlænget.

Under hensyn til at der sigtes på en mere varig ordning af for-